

позиция и работиха пжтъ отъ к. 1881 къмъ Петалино. Участъкътъ отъ к. 1944 до Острата чука югоизточно отъ к. 2368 и южнитъ склонове на к. 1881 имаше дължина 7 клм. Всичкото това пространство съ камениста и скалиста почва, съ наклонъ, обърнатъ къмъ противника, трѣбваше да се укрепява съ 2 дружини, защото около една дружина работѣше пжтя въ тила.

Работата се извършваше подъ денонощния неприятелски артилерийски огънь. Наклонеността на мѣстността къмъ противника му даваше всички преимущества да прѣчи на работата и да тероризира работниците съ своя артилерийски огънь. Окопаването не можеше да върви непрекъснато. Ежедневно даванитъ жертви налагаха предпазливостъ. Нашата полска и планинска артилерия бѣ получила заповѣдь да пести снарядитъ и да не стреля даже и при отбиване на нощна атака, а бригадата разполагаше само съ едно тежко орждие. При тѣзи тежки условия и при подобно покровителство отъ страна на артилерията нещастниятъ 11-и полкъ презъ 12 дневното укрепяване на позицията даде безполезни жертви: офицери убити 3, ранени 13; войници убити 144, ранени 695; коне убити 14, ранени 2, безъ да може да укрепи една солидна позиция, която да издържи разрушителния артилерийски огънь и даде надеждни закрития за хората. Липсваха достатъчно инженерни инструменти и материали, както и взривни материали, които бѣха крайно необходими, защото само барутътъ можеше да разбие скалитъ. За получаване на колове и тель полкътъ прашаше ротнитъ коне за продоволствие на гара Градско, но щомъ пристигаха тамъ, казваше се, че сега нѣмаме и че ще се дадатъ, когато дойдатъ. До почване на боеветъ теленитъ заграждения не бѣха готови поради липса на тель и колове.

На 600 крачки отъ най-високия връхъ Каймакчаланъ по южния му склонъ е построена първата линия окопи; на 200 крачки задъ нея — втора, а на 200 крачки задъ втората — третата линия окопи. Първата линия има дължина $1\frac{1}{2}$ клм. и западниятъ ѝ фасъ е обърнатъ на ходъ за съобщение. Източниятъ фасъ имаше два клона, отъ които южниятъ се построи по-после за унищожение на образувалото се мъртво пространство предъ по-рано построения такъвъ. До почване на боеветъ този клонъ, поради каменистата почва и късното почване на работата, не бѣ довършенъ. Само на нѣкои мѣста, гдето почвата позволяваше, бѣ вдълбанъ за цѣлъ ръстъ. Първата линия бѣ продължена до западния склонъ на долината, която раздѣля Каймакчаланъ отъ к. 2368, но недовършена по причина на скалистата почва. По фронта дълбочината на окопа бѣ доведена до цѣлъ ръстъ. Въ вътрешния ровъ имаше заслони за предпазване отъ куршуми и парчета отъ снаряди. Изкопани бѣха и по-сOLIDни заслони за предпазване отъ цѣли снаряди, обаче по липса на дървенъ материалъ до почване боеветъ не бѣха покрити. Предъ окопа на 30—40 крачки имаше телена мрежа отъ 4 реда колове, а предъ нея — групови окопи за охраняващитъ части.

Втората линия окопи имаше дълбочина за цѣлъ ръстъ. Въ нея имаше гнѣзда за картечници, наблюдателни пунктове, а предъ източния ѝ фасъ на дължина 150 метра поставена телена мрежа.